

**ZAHOUSTLÉ
VZPOMÍNKY**

JARDA MAŠINDA

OBSAH

<u>ÚVOD.....</u>	<u>3</u>
<u>JEDEME NA JIH.....</u>	<u>4</u>
<u>GIBRALTAR.....</u>	<u>9</u>
<u>AFRIKA.....</u>	<u>14</u>
<u>OPĚT ŠPANĚLSKO.....</u>	<u>18</u>
<u>PORTUGALSKO.....</u>	<u>21</u>
<u>ZASE ŠPANĚLSKO.....</u>	<u>24</u>
<u>ZÁVĚREČNO.....</u>	<u>29</u>

ÚVOD

Je poslední listopadový víkend, píše se rok 2001.

Jdeme společně s Helou a šerifem protivínských Černých Havranů nádhernou přírodou Protivínských vrchů, popijíme čisté vody z Královské studánky, pomalu padá nový sníh a vyprávíme si.

Co kdy bylo, jak bylo a tak vůbec.

Taková zvláštní, krásnými padajícími vločkami ovlivněná nálada. Najednou šerif praví „To musíš sepsat, tam ještě nikdo z nás nebyl, to bude jistě i další zajímat“.

Tím bylo rozhodnuto, proto nyní toto vyprávění o Opičí skále, jižním Španělsku a tak vůbec ...

Jedeme na jih

Psal se rok 1992, a kamarád Láďa přišel s nápadem „V srpnu dělám jižní Španělsko, pojedte s námi“. Už jsme se nějakou dobu dobře znali, leckde jsme i společně pobývali, a tak jsem si dovedl představit co tato věta znamená. Jet vlakem napříč Evropou, spát pod širákem kde se dá (o což vlastně nejde) a že příští koupelna bude až po návratu domů. Ale také mnoho nových zážitků. A tak bylo rozhodnuto. S Helou jsme měli sbaleno celkem rychle, vše na třítydenní cestu se muselo vejít do dvou bágů (v mém bylo místo i pro deset plechovek pravého českého piva – člověk nikdy neví), no byly pěkně těžký.

Nakoupili jsme nějaké ty španělské pesety a večer 1.8.1992 nasedáme na Wilsonově nádraží v Praze do rychlíku směr Rakousko. Noční vlak uhání krajinou jižních Čech, ráno přeseďme v Innsbrucku, stovky kilometrů přibývají, rakouské vlaky jsou proslavené svou čistotou a přesností, ale přesto se již těšíme na večer, kdy budeme spát venku. Naše dnešní pouť končí v italské stanici Ventimiglia, na italsko-monackém pomezí. Tady přestupujeme do motoráčku, který známe již z minulých dob (pro zají-

mavost, motoráček je výrobkem firmy FIAT) a posledním večerním vlakem se suneme do hor, do malebné vesničky Airole, kde jsme již minule nocovali. Tady vlak vyjede z jednoho tunelu, zastaví u perónu a ihned zajede do druhého tunelu. Celá vesnice je přilepena okolo špice místního kopce,

jedem domeček nalepený na druhém. Namísto ulicemi se zde prochází malinkými průchody, podchody a tak podobně, nám s Helou se to moc líbilo. Na samém vrcholu je pak náměstíčko s hospůdkou (tenkrát stálo jedno velké pivo pouhých 2000 lir), zmrzlinárnou (kornout za tisíc) a kostelíkem. O půlnoci tam bylo živo, až nám oči přecházely.

Jako při minulém nocování jsme chtěli ulehnout na peróně za budkou čekárny, otevíráme proto pravé italské stolní víno, ale místní lidé jsou tenkrát nějak naježení, stále obcházejí kolem zastávky a dávají nám zřetelně najevo, že si nás tu nepřejí. Odjet však již není čím, nejbližší vlak jede až ráno (a tím také hodláme odjet), neboť v těchto končinách vlaky v noci nejezdí.

To co jim říká neslyšíme, ale její tvrdá gestikulace dává tušit, že to není přátelské popovídání.

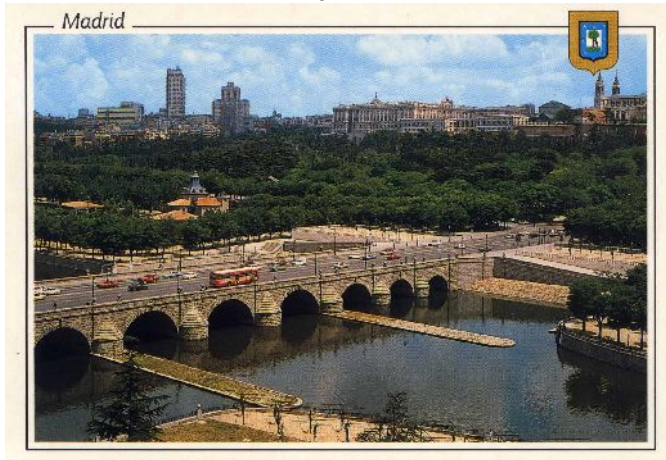
A ejhle, dva statní policisté vstupují do našeho vagónu, dav jim uhýbá z cesty seč může, a již jsou u našeho kupé. Nerozuměje španělsky, nevím co si policisté s pasažéry v kupé povídají, výsledek však překonal všechny představy. Naše rezervovaná sedadla jsou ihned uvolněna, šestice cestujících opouští spěšně kupé. Zanedlouho si přicházejí i pro svá objemná zavazadla, kam se však poděli, to netušíme, vždyť vlak byl již absolutně přeplněn ! A tak usedáme, kocháme se pohledem na mizející ucpané nádraží a blahodárny chládek z perfektně fungující vlakové klimatizace nás pomalu uspává.

Mnohými českými cestovateli před námi jsme byli upozorněni, že španělské vlaky nejsou zrovna bezpečné a tak přes to, že nejsme v kupé sami (ve Španělsku jsou kupé pro osm, jako u nás, na rozdíl od Rakouska či Francie, kde je jen šestice pasažérů), střídáme se s Láďou ve hlídání a pevném držení dveří, naše bágly jsou pro sichr uzamčeny lankem ke konstrukci.

Jet jedním vlakem plných 22 hodin je skutečný zážitek. V prvních hodinách jízdy jsme si ani netroufli jít na záchod, tlačit se přes všechna ta ležící, sedící i stojící těla na chodbičce, množství různých objemných zavazadel nevyjímaje, to vše na nás střeoevropany působilo opravdu velmi depresivně. Ale čas a tělesné potřeby jsou neúprosné, posléze jsme se již trochu otrkali a tak se stala návštěva WC docela zajímavým zážitkem. Každý si totiž musel uvědomit, že v té chvíli, kdy bude mít on svou potřebu se tam vydat, stejný nápad dostane asi tak padesát jiných. Takže se muselo jít tehdy, kdy bylo u WC relativně volno. Musím však poznamenat, že na WC vždy tekla voda, bylo zde mýdlo, papírové ručníky a toaletního papíru, na rozdíl od našich vlaků, bylo po celou cestu dostatek. Vlakový personál je pohodový, ulička našeho vagónu byla hned za našim kupé zcela ucpána balíky kobereců. Průvodčího to však vůbec nevyvedlo

z míry, při svých velice častých pochůzkách (asi tak po jedné hodině jízdy) klidně došel až k zátarasu, na příští stanici vystoupil a vzal zbytek vagónu z druhé strany.

Projíždíme okrajovými částmi hlavního města Madridu (španělské

železnice se vyznačují hvězdicovou strukturou, takže se skoro vždy musí jet přes Madrid, obvodových spojů je jen poskrovnu).

Veliké a otevřené skládky stále kouřící nás přímo děsí, tak jako skutečné chatrče těch nejhudších, které jsou nacpány v těsné blízkosti tratě a pokračujeme na jih. A zde si teprve uvědomujeme, co že je vlastně to Španělsko.

Na obou stranách tratě je již jen červenohnědá zem, holé kopce, tu a tam opuštěná stará stavení, nikde ani živáčka. A potom zase naráz přijdou zemědělské monokultury ! Jedeš hodinu, dvě, za oknem stále jen pole slunečnic. Stovky kilometrů. Rázem zase jen a jen olivovníky či kukuřice. Stovky a stovky kilometrů. Takováto pole (či lány ?) si u nás vůbec nedovedeme představit. To je jako by z Prahy až do Budějic bylo oseto jen řepou či bramborami. Hruža ! Kam až oko dohlédne, od obzoru na jedné straně vlaku až k obzoru na druhé straně jen a jen olivovníky.

Při této dlouhé jízdě jsme si uvědomili, že to skutečné „pravé Španělsko“ začíná až pod Madridem. Nahoře, na severu, tam okolo Barcelony, tam je to jen „Evropa“, tam se sice španělsky mluví, ale návštěvník těchto krajů vlastně nic ze skutečného Španělska nepozná.

Dlouhá jízda byla po výtečném obědě (z vlastních zásob) zpříjemněna mým nenadálým přiznáním, že na dně mé krosny je oněch deset plechovek. Kamarádovy oči zazářili, čtyři padly a zase se jelo veseleji dál.

Ráno 5.8.1992 vystupujeme z vlaku v jejížnějším městě Španělska, konečné stanici vlaku a výchozím přístavem lodí, ve městě Algeciras. Je půl sedmé ráno, v klimatizovaných prostorách nádraží je nám příjemně a tak si ani neuvědomujeme, že venku to bude zcela jiné. A taky bylo !

Sotva jsme opustili nádražní budovu (velmi moderní a upravenou), abychom si na lavičce uvařili konečně teplou snídani, udeřil do nás ten pravý jih. V půl sedmé ráno a na teploměru je neuvěřitelných 36°C !

Hledáme a posléze i nacházíme autobusové spojení do nedalekého města La Línea, neboť našim prvním cílem na jihu Španělska je navštívit bájný a tajuplný poloostrov Gibraltar (zvaný také Opičí skála), stále ještě anglickou enklávu.

V roce 1968 zde proběhlo referendum které prokázalo, že místní obyvatelé chtějí

být i nadále britskými občany. A právě tato skála je přístupná právě jen z tohoto města.

Pohled na horu, či skálu, jenž vlastně Gibraltar tvoří, je z pevniny skutečně impozantní.

Španělské pobřeží je v těchto místech skoro rovina a najednou tu z moře vystupuje skála, jako nějaká obrovská mořská obluda.

Odhodlaně jdeme vstříc hraničnímu přechodu, který dělí španělské a britské území. Panuje zde čilý ruch, auta i lidé si hranice ani nijak moc nevšímají. To nás trochu šokuje, vždyť Gibraltar je přeci jen britské území a ještě k tomu skoro celé vojenské! Ale znaje naše poměry na hranicích, vyndáváme již dopředu svoje československé cestovní pasy, aby nebyl žádný problém.

Překvapení je však zcela na anglické straně, žádné pasy nechtějí a tak je musíme přesvědčit, aby nám, tedy alespoň na památku tohoto okamžiku, dali do připravených pasů svá originální razítka.

Jsmo na Gibraltaru !!!

Úředníci anglické královny na hraničním přechodu nám tedy dali do připravených pasů svá originální razítka a my jsme mohli vstoupit na výsostné britské území .

Ušli jsme jen několik kroků a byli jsme zastaveni zvláštním semaforem, který uzavíral nejen chodník ale též i vozovku. Ocitli jsme se totiž přímo na okraji rozjezdové či přistávací dráhy Gibraltarského letiště ! To byl první šok ! Úzká šíje, jenž spojuje Gibraltar se španělskou pevninou, je celá upravena jako ranvej letiště. Koukneš se vlevo, ranvej končí v moři, otočíš se doprava a opět vidíš na konci dráhy mořskou hladinu.

A uprostřed této letištní dráhy je koridor, vyznačen oním zvláštním semaforem, ve kterém jezdí auta a chodí pěšáci.

Ovšem jen do té doby, než semafor koridor uzavře, a před tvými zraky zrovna nepřistává či nevzlétá nějaké letadlo.

Nám se tak stalo, za našimi zády právě přistávalo

vojenské letadlo britských ozbrojených sil !

Další šok pro skupinku lidí z bývalého socialistického Československa, kde vše vojenské bylo dokonale střeženo za několikaterými ostnatými dráty. A tady, ve svobodné zemi, koukáš na vojenskou leteckou techniku ze vzdálenosti několika kroků, nikdo si tě nevšímá, jen ten rámus tě ohlušuje.

Posléze jsme přešli tuto skutku velmi zajímavou ranvej, udělali fotku (nikde zde není cedule, zakazující fotografování) a vydali se na pouť okolo té slavné skály.

Vedro nás zužovalo a tak jsme se rozhodli, že nejprve využijeme zdejších písčných pláží ke koupeli v moři. Pěšky zde moc lidí nechodí, avšak od letištní dráhy přes okraj města je až k pláži na východní straně pěkný chodník, kterého jsme tedy (skoro sami) využili. Samotný pohled na místní pláž je zcela jistě úchvatný. Obejdeš zleva skálu (horu) a před tebou je na úzkém pruhu země, v takovém malém zálivu za

nímž již strmě stoupá skála Gibu, hned několik hotelů, hotýlků a restaurací. A hlavně krásně upravená písčité pláž se spoustou návštěvníků. Tady jsme se tedy utábořili, odpočinuli sobě a pojedli ze svých bohatých zásob. Naše čoudící vařiče (na pevný lih) vzbuzovaly u okolních odpočívajících rozpaky, někteří z nich se i osmělili a snažili se z nás dostat od kud jsme a co to je, ty podivné věci na vaření. Uvědomili jsme si ihned, že v těchto krajích se na pevném lihu vařivalo asi tak za doby jejich předků, možná za dob světových válek. Nás to ale neodradilo, skládací vařič na pevný lih byl v té době pro nás velkou předností na cestách.

Odpoledne jsme opustili písek a odhodláni poznat vše, vyrazili vpřed, tentokrát již jen po silnici, chodník skončil hned za pláží. Měli jsme za cíl obejít celý Gibraltar. Silnice mírně stoupala po úbočí Gibu a my jsme si

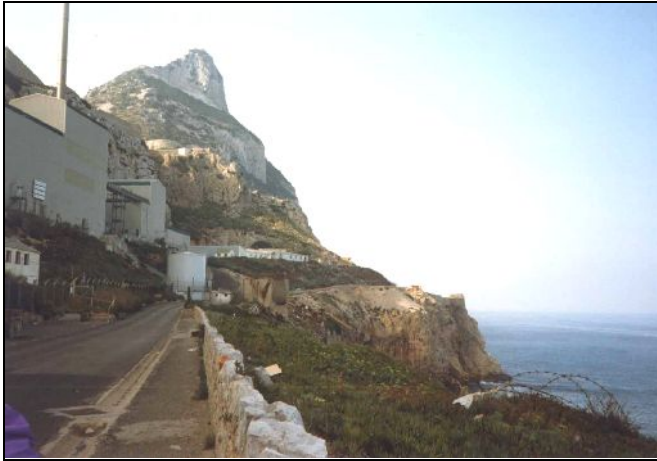
mohli v klidu prohlížet velmi zajímavé stavby jak pod námi, většinou na úrovni mořské hladiny, tak i nad našimi hlavami. Nejspíš to byly stavby vojenské, vždyť také na silnici byla značka „**Zákaz zastavení**“ a též i „**Minimální rychlost 50km**“.

Obtíženi nejen nacpanými bágly (Láďa s Ivanou ještě za ruku táhli své dvě ratolesti)

jsme těmto striktním požadavkům nemohli vyhovět. Ale jelikož zde naopak nikde nebyla značka „**Zákaz chůze chodců**“ pochodovali jsme si svým tempem. Jak jsem již předtím říkal, ono zde vůbec moc pěšáků ani u pláže nebylo a tak britští královští úředníci s touto českou raritou asi vůbec nepočítali.

Velkým překvapením pro nás bylo, že silnice najednou zahrnula doprava a před námi se otevřelo ústí dlouhého tunelu, vylámaného v této skále.

Původně jsme totiž předpokládali (nemaje žádné podrobné mapy Gibraltarů), že silnice povede stále po úbočí skály Gibu a my se dostane-

me až na jeho nejjižnější okraj, naproti Africe. Tunel byl ale skutečností a nám nezbylo, než jím projít, nebo se vrátit nazpět. Po chvíli přemýšlení jsme se rozhodli, že se tedy do té černé díry vydáme, přestože zde byly další odstrašující značky, kterým jsme i při nejlepším

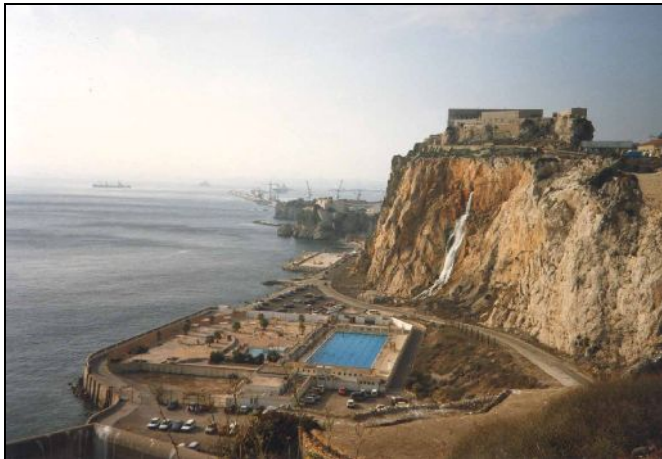
nemohli vyhovět. Vkročili jsme tedy do tunelu. Okolo nás plynule jezdilo množství aut, tam i nazpět, tunel byl dost široký, aby nás nesmetli, byl i spoře osvětlen. Mnozí řidiči se jistě podívovali, co to je za blázny, kteří se tady táhnou pěšky s bágly na zádech a s dětmi v závěsu.

Ale nikdo u nás nezastavil (asi striktně dodržoval výstražné značky) a my jsme si tedy při chůzi prohlíželi útroby tohoto velmi zajímavého tunelu. Jak byly předtím venku velmi zajímavé všechny ty stavby okolo, tak tady to bylo vše nejen zajímavé, ale hlavně i tajemné.

Celý tunel byl dlouhý asi 3km, stále mírně stoupal a různě se klikatil. Bylo vidět, že byl postaven již před hodně lety, většinou byl jen vyláman ve skále Gibu bez dodatečných betonových ostění. Každou chvíli z něj na obě strany, někdy i nahoru či dolů, odbočovaly tajemné chodby, tyto již nebyly osvětlené a většinou byly uzavřené nějakými zátarasy či pevnými vraty. Bylo jisté, že tam již nesmíme vůbec, pokud se nechceme dostat do křížku s britskou armádou.

A tak ani jedna fotka nebyla vyfocena v tomto tajemnu !

Tunel skončil a my jsme se ocitli na západní straně ostrova, docela vysoko nad mořskou hladinou. Tato návětrná strana byla již snad jen a jen

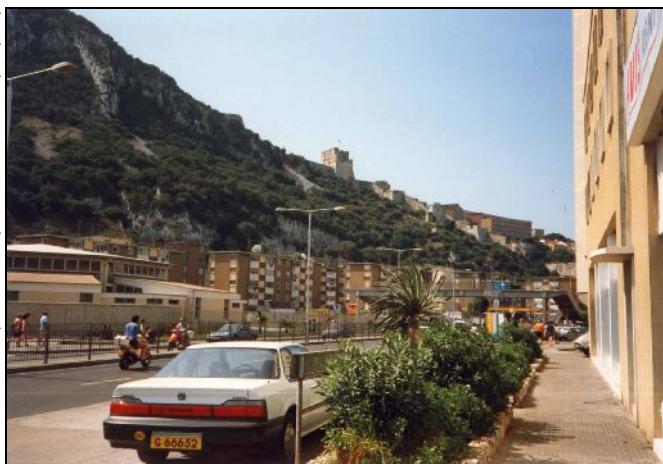
vojenská, až do příchodu do města jsme měli stále pocit, že děláme něco nepatřičného, že jsme tam, kam normální pěšáci chodit nemají. Pár fotek to dokazuje snad i nyní. Přesto nás nikdo nezastavil, natož aby nás někdo legitimoval. Jen ta zvláštní situace, stavby okolo a vý-

stražné značky, toto bylo tajemné, zvláštní. Dodnes mám v sobě ten divný pocit.

Čas velmi letěl a tak po rychlé prohlídce města byl již večer. Kamarád Láďa navrhl, abychom na tomto, tak tajuplném území, navíc ještě přenocovali. A tak jsme se vydali jednou z úzkých silniček na okraji města do kopce, směrem k vrcholu Gibu. Právě tam, kde stále ještě volně žijí komunity opic, těchto zvláštních obyvatel tohoto ostrova. Z těchto důvodů se Gibraltar také říká „Opičí skála“.

Stmívalo se a my stále nenalezli nic, co by mohlo být vhodné k přenocování české skupinky. Město jsme již opustili, když se před námi, po levé straně silnice objevila betonová zídka, ohraničující celkem velký prostor, vysoká asi 1m. Láďa neváhal, přešel a zjistil, že je to skoro ideální místo k přespání. Zídka nás chráníla před nepatřičnými zraky ze silnice, betonová podlaha byla sice plná listí, ale to jsme očistili. Ulehli jsme do spacáků a pod jižním nebem plným hvězd, při vyprávění zážitků, pomalu usínali.

Náhle, okolo čtvrté hodiny ranní nás všechny probudil velmi zvláštní hluk. Jakoby hukot nějakého velikého

vodopádu přímo pod námi. Betonová podlaha se silně chvěla. Nevěděli jsme vůbec, co je toho příčinou, stále byla ještě hluboká noc a tak jsme nic neviděli. Skokem přes zídku jsme prchali pryč, na silnici. Protrhla se snad nějaká hráz nahoře a nás zatopí vodopád ? Asi po hodině hukot ustal, znovu jsme se tedy navrátili, oddali se spánku s předsevzetím „ráno moudřejší večera“.

Sluníčko nás vzbudilo velmi časně a všichni jsme ihned začali zjišťovat příčinu nočního vyrušení. Jaké bylo naše překvapení, když jsme zjistili, což při světle již bylo jednoduché, že naše štěstí nemá obdoby. Spali jsme

totíž přímo na stropě obřího vodního rezervoáru pro město, v jeho přeplávaných nádržích ! Pokud by ta noční obří čerpadla jela delší dobu, mohla být naše „ložnice“ zatopena pitnou vodou pro Gibraltar!

Uvařili jsme snídani, seběhli dolů do města, udělal jsem si poslední fotky a

přes nám již známou letištní ranvej a celnici opustili toto krásné, ale i tajemné území britské koruny.

6.8.1992 jsme tedy znovu překročili hraniční čáru, jenž oddělovala výsostné území britské koruny od Španělska a vstoupili opět do městečka La Línea. Bylo časně ráno, autobus do Algeciras odjížděl později a tak jsme se odebrali do blízkého Supermarketu (ano, tam už tyto obchody dávno byly) něco nakoupit. Právě španělské krabicové víno bylo i pro nás velmi levné, Láďa ještě koupil svým ratolestem něco zmrzlého od Algidy a před krámem jsme byli poprvé v životě osloveni pravým dílerem mariáňky. Jiný kraj, jiný zvyk, žádné pokoutné, prostě přímo před obchodem. Ale odolali jsme!

Autobus nás odvezl zpět do Algeciras, přímo k přístavu. Měli jsme v úmyslu přeplavit se alespoň na jeden den do Afriky a poznat kousek jiného kontinentu.

V lodní pokladně bylo příšerně narváno, mnoho mužů a ještě více žen, balíky všeho možného a všude plno dětí. Lodní zpáteční listek do Ceuty pro jednoho stál

rovných 100DM, tedy nijak málo. Původně jsme se chtěli plavit do Tangeru, ale protože jsme neměli vstupní víza (Tanger je již Marocké území) museli jsme vzít zavděk pouze Ceutou, neboť ta je ještě španělská, ale Afrika je to stejně!

Po nástupu na loď, která je sice podobná trajektům v Evropě, ale přeci je zcela jiná, jsem si poznenáhlu uvědomil, co že jsou ti Arabové a jak vlastně žijí. Většina Arabských mužů si sebou vezla hned několik manželek a k nim odpovídající počet dětí všeho věku. A také velké množství různých zavazadel, rohoží, koberců, kufrů a neforemných balíků. Prostě pro oči střeoevropana věci nevidané. Naše šestice se sice, dle nás obřími, ale pouhými čtyřmi bály, tady působila tedy velmi nezvykle.

Procházeli jsme loď a pozorovali cvrkot. Mladé ženy seděly způsobně na sedadlech obklopeny davem dětí, náhle se objevil on, ony se zvedly a i s davem dětí se přemístily na jiné, dle něho vhodnější místo. Zkrátka jiný kraj, jiný mrav.

Moře bylo klidné, nálada dobrá, sluníčko svítilo a tak jsme zakrátko přistáli u břehů Afriky.

Přístav ve městě Ceuta je pravým opakem kontinentálního v Algeciras. Žádné několikapatrové budovy, pouze dlouhý terminál, připomínající autobusové nádraží v Praze Na Florenci. Dále již jen obrovské množství různých stánků, obchůdků, restaurací, kavárniček a bůhví čeho ještě.

A potom to začalo. Z lodi se vyhrnuly obrovské davy, až jsme marně přemýšleli, kam se všichni na té lodi vešli. Vyjízďela i auta obalená vším

možným, takže na střeše byl mnohdy větší balík, než bylo auto samo. Na některých seděli dokonce i děti na střeše. Ta auta, která se nepodařilo včas nastartovat, tlačily manželky i s dětmi, všichni nahlas povídali, spíše křičeli, no zkrátka pravý bláznec.

Nám se s našimi „miniaturními“ bágly podařilo celkem jednoduše opustit loď a odebrali jsme se na

prohlídku města.

Město Ceuta vypadá velmi španělsky, většina domů je vystavěna v koloniálním stylu a Afrika zde není tak nápadná, jako by bylo asi jinde. Ale přesto zde na tebe dýchá již zcela jiný kontinent. Je to vidět na každém kroku.

I zde, hned za náměstím, jsou veliké písečné pláže a na nich lidí jako much. Jejich množstvím jsme byli skutečně zaskočení. Podlehli jsme přání dětských soupeřů a také vstoupili na pláž. Na rozdíl od té na Gibraltaru je zde patrný celkem značný nepořádek. Pro veliké množství lidí si nebylo pořádně možné ani vybrat místo pro odpočinek. Moře bylo ale kouzelné a tak jsme si jej, tady na Africkém břehu, po právu vychutnali. Šatny či převlékárny tu však neznají a tak bylo kol dokola vidět mnoho různých

pohybujících se „balíků látek“ pod kterými se domorodci i návštěvníci převlékali.

My „hrdí Evropané, nestydící se za svá hezká těla“, jsme se převlékali „jen tak“, čímž jsme u okolních domorodců vzbudili „mírné“ pohoršení.

Opět následovalo vaření oběda na lihových vařičích, zde jsme však nezpůsobili žádné pozdvižení, tady to vypadalo naopak, mnozí domorodci s údivem sledovali naše kulinářské umění na hromadách písku.

Podvečerní procházka městem pomalu směřovala k přístavu, měli jsme totiž zakoupeny zpáteční lodní lístky na loď, odplouvající

z Ceuty v 19 hodin. Po příchodu na molo nás hrůza jímala, neboť naše loď již dávno odplula, přestože se její čas ještě nenaplnil. Dle lodního jízdního řádu to měl být poslední spoj na kontinent toho dne.

Kam se v tomto africkém městě na noc uložíme? Večerní město bezpečně zase moc nevypadalo.

Láďa se svojí angličtinou tedy běžel do nedaleké kanceláře lodářské společnosti, aby tam vyvěděl jaké máme další šance. A také jim vyčinit za to, že loď si klidně odplula bez nás, dokonce před svým termínem.

Po čase se vrátil zpět s radostnou zprávou, že pojede další loď, a to za hodinu, tedy ve 20 hodin. Studovali jsme lodní jízdní řád, ale o této nové lodi tam nebylo ani zmínky. Přemýšleli jsme, zda-li tuto volnou hodinku nevyužít a nevrátit se do večerního města, děti však byly již unaveny a nikam se jim nechtělo. Trhat partu v této daleké cizině by nebylo dobré a tak jsme zůstali všichni v přístavu, vařili kafe a čekali. Najednou, bylo asi tak něco po čtvrt na osm, si to k molu přifrčela loď, na dotaz u stewarda nám bylo řečeno, že je to ta pravá. Nastoupili jsme na tuto loď (naštětí jsme nešli na procházku večerním městem) a v 20:00 jsme byli již dávno na širém moři.

A tak jsem si znovu uvědomil, že jižní národy jsou jiné, nejsou tak zatíženy tou naší přesností, hodina sem, hodina tam. Hlavně, že jsou lidé spokojeni a usmívají se.

Čas není pro ně rozhodně tím pravým ořechovým.

Po opuštění lodě opět na evropské pevnině začínáme shánět místo, kde by se dalo přenocovat. Bylo již k půlnoci a tak cesta nočním městem Algé-ciras nám zprvu nebyla moc příjemná. Ono procházet se noční Vídni, Curychem nebo nakonec i Barcelonou je zcela něco jiného.

Město samotné je celkem rozlehlé, ale jsou zde velké kusy zcela neobydlené, prázdné a úplně tmavé, kde ti není zrovna příjemně. A zase najednou vstoupíš do osvětlených uliček, kde lidé sedí před domy na židličkách, či jen na obrubnicích a povídají si. Dveře, většinou otevřené, vedou hned do obytných prostor, takže jsme měli možnost nahlédnout, jak se zde žije. V mnoha

domácnostech zářila barevná televize a mnoho domorodců, okolo kterých jsme procházeli, nás zvalo k nim na návštěvu, možná i na přespání. Zde jsem litoval, že ani jeden z nás neumí španělsky a nebyla tedy možnost tuto pozvání využít, či jen s domorodci posedět a poklábosit.

Na našich cestách se večer snažíme dostat se na okraj měst, neboť tam je většinou jednodušší možnost nalézt vhodné místo k nocování.

Zde, na samém jihu kontinentu to je zcela jiné. Čím dále od pomyslného středu města, tím je vše divočejší, uličky tmavější, přibývá toulajících se psů a za posledními domy i volně pobíhající koně. Pro nás takový malý šok ! Namísto trávy jen chumáče bodláků na zcela vyschlé zemi. Široko daleko žádný lesík, jen holý kopec. A toulaví psi a koně.

Šlapeme tmou do tohoto kopce a doufáme, že nás něco napadne. Na samém vrcholu je před námi drátěný plot, který odděluje dole hlučící dálnici od těchto míst.

Mám spásný nápad, za tímto plotem nebude sice žádná tráva, ale také žádní toulaví psi a koně. A tak se snažíme přelézt dobře ukotvený a vypnutý více jak dvoumetrový plot. Po prvních nezdarech následuje myšlenka, odtrhnout plot od spodních kotev a podlézt.

Posléze tedy všichni unavení, ale spokojeni a zdánlivě bezpeční za plotem, na nerovné půdě plné bodláků, na hraně nad noční a hlučící španělskou dálnicí, usínáme ve svých spacácích.

opět Španělsko

Je ráno 7.srpna 1992. Po noci strávené na hraně kopce nad španělskou dálnicí, drátěným plotem odděleni od volně pobíhajících psů a koní, vylézáme ze spacích pytlů a já vyprávím, jak přes mne v noci přelézala velká ještěrka. Nikdo mě nevěří.

Sbíháme dolů k dálnici a po krajnici pochodujeme nazpět do městečka Algeciras. Rychle do klimatizovaného nádraží, které je však již hodně zaplněno ranními cestujícími. Usazujeme se na volných lavicích poblíž toalet, před další cestou vlakem je třeba se trochu zcivilizovat. Kamarádka Ivana rozbaluje svůj bágel, chce si vyndat nějaké ty propriety na tuto očistu, když všichni zkoprní. Z báglu vyskakuje asi tak půlmetrová ještěrka a mizí kdesi pod lavičkami ! Děti se leknou a teď již všichni vidí, že jsem měl pravdu !

Nasedáme do regionálního vlaku, který nás s přestupem ve městě Bobadilla doveze do dalšího cíle našeho putování, do legendární Granady. Házíme bágly na police nad sedačkami a hrůza, z Láďova báglu vyskakuje opět ta zatracená ještěrka. Děti piští, domorodci se smějí a pootevřenými dveřmi vyhánějí onoho tvora do kolejiště, neboť vlak se ještě nerozjel. České přísloví, které praví: „do třetice všeho ...“ se tady na jihu Evropy splnilo do puntíku !

Vlak uháněl pustou krajinou a teplota venku povážlivě stoupala. Vystupujeme v Bobadille, tady musíme hodinu čekat na přípoj od Madridu.

Slunce stojí vysoko nad našimi hlavami.

Na nekrytém nástupišti je neuvěřitelných **+ 50°C** a ještě k tomu fouká slabý, ale horký vítr. Na rozdíl od všech ostatních stanic, po klimatizovaném nádraží ani památky.

Stojíme tedy na peróně a připadáme si jako před otevřenými dvířky spuštěné horkovzdušné trouby !

Nikdy jsem ještě nic takového nezažil a před tímto žářem nebylo kam utéct. Zkrátka, byla to příšerná hodina.

Příjezd klimatizovaného vlaku byl naší spásou, rychle nastoupit a již uháníme do slavné Granady. Toto město nás vítá nejen krásnou architekturou, širokými bulváry a překrásnými parky, ale také strašným vedrem, suchem a stromy obalenými pomeranči! Je to neskutečné, zde jsou pomerančovníky podél ulic asi tak jako u nás aleje švestek. A také jako u nás, kde se pod stromy válí množství spadlých plodů, tady se všude povalovaly pomeranče. Naši malí spolucestovatelé byli jako u vytržení, sbírali je po zemi a doslova se jimi cpali. Vyvrcholením celého tohoto pomerančového šílenství bylo, když jsme si společně odpoledne v parku s těmito spadlými pomeranči hráli fotbal!

Prohlídka tohoto slavného města na úpatí Sierry Nevada, krásnou Alhambrou počínaje, byla díky strašnému žáru zrychlena a zakončena v pomerančové aleji u Torres Bermejas, maurského hradu, kde jsme na trávníku „bohatě“ povečeřeli a odebrali se na nádraží.

Po zkušenostech z předchozích dnů jsme nastoupili do nočního expresu směr Madrid více jak hodinu před jeho odjezdem, abychom neměli zase obvyklé problémy s místem. Vlak byl k perónu přistaven asi již odpoledne a tak byl večer řádně rozpálen sluníčkem. Klimatizace ani osvět-

lení ještě nebylo spuštěno a my jsme tedy museli přežít ten dlouhý čas do odjezdu v tmavém, ale zato však horkém kupé. Riskovat a opustit vagón by však nebylo dobré, jak se také později ukázalo. Těsně před odjezdem, expres byl již plný cestujících, se najednou všude rozsvítilo a klimatizace začala ihned spolehlivě pracovat. Vyrazi-

li jsme noční krajinou na sever, směr Madrid. Před námi byla dlouhá, asi sedmihodinová, cesta do přestupní stanice Aranjuez.

Expres uháněl nocí, v příjemně vychlazeném vlakovém kupé jsme se porovnali i s dalšími náhodnými společníky, děti a manželky klidně usnuly. Já s kamarádem Láďou jsme měli na starosti hlídání zavazadel, dveří a bezpečnost vůbec.

Časně ráno expres zastavil v Aranjuez a nás čekal přestup na regionální vlak do neméně slavného Toleda, kam jsme zajížděli na výslovné Helenino přání.

A nemýlila se. Město samo je velmi památné, vystavěné na malém pahorku. Jeho hradby byly vidět již zdaleka, od nádraží je to pěkný kousek cesty. Prohlídka města byla velmi zajímavá, úzké uličky, kde některé rohy budov nesly na sobě

jasné památky o velikosti protahujících se automobilů. Mohutná katedrála a množství historických zajímavostí. Ze hradeb je nádherný pohled do celého kraje. Po malém a potřebném odpočinku rychle zpět tou dlouhou cestou k nádraží. Vlak do Madridu odjžděl odpoledne.

Příjezd na hlavní madridské nádraží byl úchvatný až impozantní. Tak obrovské nádraží jsme ještě nikdy neviděli. Má více jak 100 kolejí !!! Naše Wilsonovo (hlavní) nádraží v Praze se svými sedmi nástupišti se zde jeví jako

vesnická zastávka. Však také orientace je pro našince skoro zoufalá, napříč nádražím je to snad kilometr. Informačních bodů je sice dostatek, ale vše je jen ve španělštině, jak monitory nesčetných počítačů tak i personál v mnoha informacích. Staništní rozhlas nevyjímaje.

Před obrovskou budovou nádraží je několikaproudá „jakoby dálnice“ na níž však normální auta nejezdí, zde stojí nekonečné řady přistavených taxíků. A opět hrozná množství lidí a zavazadel. Všude je také obrovské množství různých občerstvovacích stánků, kavárniček, barů, restaurací a také značné množství obchodů se vším možným. Pro našince v tom roce **1992** (!) to byly samé šoky.

Museli jsme se stále držet pohromadě, pomalu za ruce jako v nějaké školce, abychom se v té džungli neztratili.

Láďův detailně připravený itinerář jsme zkonzultovali s místními informačními počítači a pomalu se chystali na noční přesun expresem ve 23:00 hod. do Lisabonu, tedy do Portugalska.

Po nočním přesunu jsme ráno 8.8.1992 v 8:45 vystoupili na Centrálním nádraží v Lisabonu, hlavním městě Portugalska. Milionové město je vystavěno na obou březích velkého zálivu, na samém jižním cípu země. Přes záliv se klene obří ocelový most, který byl vidět hned od nádraží. Stoupáme postranými uličkami na vyvýšeninu nad městem, na zbytky maurského hradu, z jehož ochozů je překrásný výhled na celé město. Fotíme na památku několik diáků a pozvolna sestupujeme do staré části tohoto velkoměsta. Prohlídka sama byla jen velmi krátká, vlak na sever, do druhého největšího města Portugalska, Porto, odjíždí již v 11:30.

Cesta expresem příjemně ubíhá, z oken poprvé vidíme Atlantský oceán, tedy již nikoliv pouze Středozemní moře. Cestou uvažujeme, kde, v kterém městě na pobřeží strávíme noc.

Porto nás přivítalo vedrem jako obvykle, takže rychlá prohlídka města. Hlučné ulice plné aut, tramvají a lidí, mnoho památných míst. V malé hospůdce si s místními štamgasty dáváme pravé Portugalské pivo (bohužel si již nepamatuji jak chutnalo), dětem něco zmrzliny a zpět na nádraží, odjíždíme do přímořského lázeňského města Aveiro, jak bylo rozhodnuto již při jízdě z Lisabonu.

Zde, v tomto malebném městě, se poprvé v životě seznamujeme s oceánským pobřežím. Dlouhá písečná pláž je čas od času dělena bloky obrovských balvanů, jakých si kamenných ocasů obrovských mořských příšer. Neváháme a jdeme ochutnat

slanost a teplotu oceánu. V uctivé vzdálenosti od hrany Atlantiku a něko-

lik metrů nad hladinou si mezi kamennými bloky na lihu vaříme, pojídáme pravou českou konzervovanou stravu a pozorujeme pobřeží.

Vlny příjemně pohupují mnohé koupající a lákají nás tím k jejich následování.

Neodolám a jdu si je vyzkoušet, ty vlny a vlnky, ty pravé oceánské, ty které jsem doposud znal jen z vyprávění nebo nedostupných filmů.

Plave se lehce, voda příjemně nadnáší, vlny v okolí plavce s tebou pohupují, sluníčko pálí, pohoda sama. Po nějakém čase příliv maloučko zesílil a tak jsem se rozhodl k návratu na pevnou zem, odkud moje radovánky sleduje zbytek naší malé expedice, neboť do vln oceánu se sami neodvážili. Už, už si myslím, že dosahuji noha-

ma na pevnou zem, když náhle, kde se vzala, tu se vzala asi tak dvoumetrová vlna a já se dostal přímo do jejího obřího břicha. Plynule se otáčela, což vlnky při dotyku s pobřežím rády dělají, tato se však otáčela i celým mým tělem a ani ji to nedělalo žádné problémy. Mě zato ano, neboť jsem byl chvíli nohama nahoře, dole a tak vůbec. Přátelé moje vyvádění pozorovali asi tak z pětimetrové vzdálenosti a mysleli si, že si sám s tou vlnou dělám legraci. Konečně se mě podařilo přemoci svou silou již ochablou sílu této oceánské nezbednice, postavil jsem se na pevný písek pláže maje vody sotva tak po kolena. V tom se znenadále přihnala asi nazlobená kolegyně té předchozí potvory a vší svou oceánskou silou mě udeřila do zad. Myslel jsem si, že do mne kopnul snad největší kůň, jen kopyta měl nějaká měkká. Padl jsem, byl jsem oceánem pokořen, ale zato jsem si pěkně zaplavoval a uvědomil, že halt oceán není nám již celkem známé moře a už vůbec nějaký ten český rybník. Byl jsem sice poražen, ale na Atlantik se nezlobím, ještě mnohokrát jsem si vyzkoušel jeho slané a čisté, krásně houpavé vody.

Po této příhodě jsme pozorovali, jak je také tento oceánský příliv odlišný od toho známého ze Středozemního moře. Tam, kde jsme si vařili opožděný oběd, tam bylo k večeru asi tak pět, šest metrů hloubky !

Večerní západ slunce nad oceánem je úchvatný. Absolutní ticho, vlny šumí stále stejnou notou a tak se ani nedivím, že si v dnešní nové době prezident Havel poblíž zakoupil dům. Jen mu to přeji (a tiše závidím).

Sluníčko zapadlo a nám nezbylo, než se poohlídnout po nějakém to levném ubytování. Obloha se také trošku zakabonila a tak nějaká ta střecha nad hlavou by nebyla eventuelně k zahození. Odcházíme od pláže a nedaleko nacházíme opuštěné parkoviště, přes jehož jednu část vede

dálniční most. Všude je hrozný nepořádek a plno odpadků. Portugalci jsou (respektive v té době byli) ještě větší bordeláři než Češi.

Natahujeme tedy na udusanou a prašnou zem igelity a uléháme v řadě vedle jednoho z mostních pilířů. Já na jedné straně řady spících mumií, kamarád Láďa na druhé, jako eventuelní ochránce.

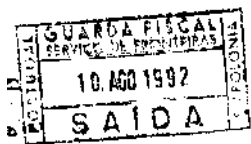
A uprostřed noci to začalo. Vzbudilo nás hučení blízko jedoucích aut. Úzkou průrvou mezi dunami poznenáhlu přijížděla auta, většinou se zhasnutými světly. Nechápeje co se děje, začali jsme potichu pozorovat cvrkot na parkovišti. Auta se plynule seřazovala podle okrajů parkoviště, v nevelkých vzdálenostech od sebe.

Když jsme již tušili, podle pohupování zaparkovaných aut, o co se tu asi jedná, přijela motorka, obsazená dvojicí jezdců. Šupajdila si to přímo na naši ležící skupinku. V poslední chvíli se Láďa ve spacáku posadil, přední kolo motorky se ho již skoro dotýkalo a velmi silně česko-anglicky vynadal dvojici na motorce. Řidič se nenechal vyvést z míry, pootočil řídky a poodjel jen pár metrů a divadlo z první řady mohlo začít.

Ano, parkoviště, které v denní době sloužilo pro auta koupajících, na noc se stávalo místem pro dostaveníčko nedočkavých mileneckých párů. A skutečně můžeme potvrdit, že nebylo nevyužité. Do ranních hodin se před našima zraky vystřídalo mnoho a mnoho aut i motorek. Asi je to tím, že ten oceánský vzduch je tak silný, vždyť dokáže vyvolat i velké vlny!

Ráno, po skoro probdělé noci, ale plni nových a neskutečných zážitků a dojmů se jdeme občerstvit do vod Atlantiku. Voda jako na rybníku, sluníčko hřeje a tak příjemně lenošíme s mnohými ostatními.

Odpoledne znovu do vlaku a nazpět podél krásného pobřeží Atlantiku na jih do Lisabonu. Dokončujeme již započatou prohlídku, v úzkých uličkách navštívujeme ještě námořnickou hospůdku a nezbytně i rybí tržnici. Loučíme se s Lisabonem a Portugalskem vůbec, noční expres nás odváží napříč Pyrenejským poloostrovem, opět do Madridu.

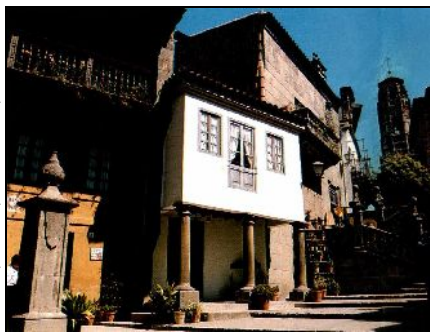
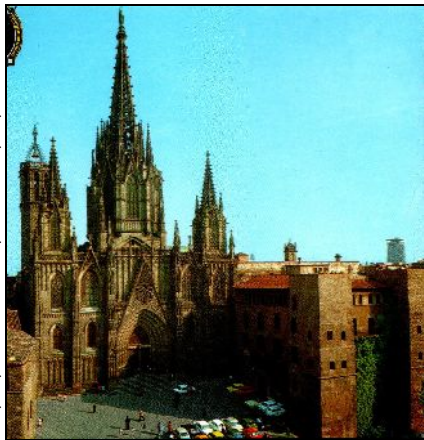
zase Španělsko

Noc strávená v expresu mezi Lisabonem a Madridem byla zakončena snídaní v nádražní hale **11.8.1992** (!) něco po deváté ráno. Měli jsme trochu času na rozhlédnutí po okolí, ale potom už zase hurá na expres směr Barcelona, poslední zastávka na španělské půdě. Večerní velkoměsto nás přivítalo jako obvykle velmi teplým počasím, vlak dorazil naprosto přesně ve 21 hodin. Rozhodnutí padlo rychle, místním klimatizovaným regionálním vlakem jsme odjeli na okraj Barcelony, do zámeckého sídla, respektive do jeho lesíku.

Po dobré snídani již opět „pantákem“ do centra. Bylo zrovna po olympiádě a tak to bylo všude znát. Centrum Katalánska, proslulé Gaudího architektonickými kousky, sochou nejslavnějšího mořeplavce historie Kryštofa Kolumba a dnes už také neméně známým fotbalovým klubem, získalo pro Evropu právo pořádat letní olympijské hry znovu po dvanácti letech.

Procházíme rušnými třídami velkoměsta až k mořskému molu s obří sochou Kolumbovou. Nedaleká pláž zlákala děti a tak musel Láďa zůstat jako jejich ochránce, zatímco se zbytek naší výpravy vydal na procházku po místních pamětihodnostech. Měli jsme příležitost shlédnout všechny ty divy Gaudího stavitelství, je to skutečně zajímavé a hlavně neobvyklé.

Pozdní odpoledne jsme již opět kompletní vyrazili přes hlavní městský park se spoustou zajímavostí a rybníčků k bývalému, dnes už zrušenému velikému nádraží, kde se snoubí dobová architektura 19. století s moderním pojetím oddychové botanické zahrady. Skutečná paráda ! Vysoká a prosklená nádražní hala (ne nepodobná té v Praze na Hlavním - Wilsonově nádraží) je zaplněna mnoha palmami a jinými cizokrajnými rostlinami, na bývalých perónech, dnes promenádách, je spousta laviček, místo výdejen lístků jsou restaurace a různé automaty. Jen veřejné záchody jsme dlouze hledali, byly totiž až úplně nahoře, přímo pod bývalou kupolí, dostupné pouze rychlovýtahy, zato ale super čisté !

Času rychle ubývalo, takže zase rychle na hlavní nádraží, do té změti nástupiště a lidí. Blížila se již 18-tá hodina a regionální vlak, kterým jsme měli opustit Španělsko, odjížděl v 18:16. Pobíháme po obří budově nádražní odjezdové haly a stále jsme nemohli na změti informačních stojanů a obrazovek zjistit, ze kterého nástupiště tento vlak odjíždí. Vlaky zde jezdí o patro níž, takže se k nim sestupuje po schodištích přímo na konkrétní nástupiště. Nádražní rozhlas je pouze ve španělštině a tak napínáme uši, náhle Láďa zavětril, zaslechl něco podobného slovu „Puigcerdá“, což bylo naše cílové a pohraniční město. Zběsile letíme, batohy a tašky létají vzduchem, pak už jen skoky po schodišti dolů na perón. Místní výpravčí měl sice již ruku s plácačkou zdviženou, ale když viděl tuto naši divokou skupinu řítící se k vlaku, jeho ruka se pokrčila, automatické dveře se ještě otevřely a my mohli skutečně na poslední chvíli nastoupit !

Tento vlak byl také posledním kterým jsme mohli legálně Španělsko opustit, o dnešní půlnoci nám totiž končila španělská FIP jízdenka !

Šťastní usedáme do motorového vlaku, který s námi uhání k severním hranicím s Francií. Děti na sedadlech usínají, my však z oken sledujeme ubíhající krajinu i večerní předhůří Pyrenejí.

Je něco po půl desáté v noci když vlak v konečné stanici Puigcerdá zastavuje. Opouštíme bezpečí vlaku a pěšky se vydáváme prudkým stoupáním po úzké silnici k asi dva kilometry vzdálené celnici. Tma rychle houstne, celníci se trochu diví, kam teď na noc i s dětmi, ale jen máváme rukama, že

tam na druhé straně, ve Francii, nás čeká dobré ubytování. A také že bylo, louka hned za ohradou s krásnými koňmi byla vzdálená jen pár set metrů od francouzské celnice, nedaleko vesničky Bourg Madam. Po desíti dnech jsme tedy opět a v pořádku na francouzské půdě !

Ráno rychle na lavičce s koňmi v zádech snídáme a vydáváme se na dlouhý pěší pochod k nejbližší vlakové zastávce. Názvy obcí jsou tady v pohraničí hodně ještě španělské, zastávka se jmenuje Les Escaldos. Dřevěná budka u jediné koleje pamatuje jistě ještě založení této dráhy, mnoho turistů tu za ty léta určitě nenastupovalo. Nalepený papírový jízdní řád je ale platný, jen ty vysvětlivky, kdy a co a jak jede, jsou dost nesrozumitelné. Vytahuji z báglu poslední výkřik techniky - překladač Hexaglot, který jsme si s Helen zakoupili těsně před cestou ještě v Praze. Vyťukáváme na miniaturní klávesnici francouzské texty vysvětlivek a hle tlumočení do češtiny funguje ! Rozradostnění zjišťujeme, že právě příští vlak nejezdí sice stále, avšak právě v tento den po desáté hodině

pojede! Máme tedy asi hodinu na odpočinek, a tak děti využívají této chvíle a trhají si ke svačině něco jižních plodů, volně visících všude na okolních stromech.

Čas se naplnil a z levé strany přijíždí skutku zvláštní vlak. Za motorovým vozem, který je sice žlutý, ale podobný našemu starému Hurvínkovi, jsou dva normální vagóny a potom celá řada vagónů které nemají střechu, jsou speciálně upravené pro vyhlídkovou jízdu. Rychle nastupujeme, do cíle to máme jen dvě zastávky a tak se k nám průvodčí vůbec nedostal. Ušetřili jsme tedy zase jednou na jízdném, neboť francouzské dráhy nejsou tak velkorysé jako španělské. Vystupujeme v konečné

stanici La Tour De Carol, našim dnešním cílem je autobusem dorazit až do Andory, skutečně bezcelního státu.

Slunce stojí vysoko nad našimi hlavami když opouštíme horský autobus v hlavním a také jediném městě Andorského knížectví. Kráčíme

s bágly po jedné z hlavních tříd a všude vidíme spousty lidí, nesoucích velké nákupy.

Naše objemná zavazadla jsou zde zcela normální záležitostí, jen jejich obsah je zcela jiný. Zde nakupují bohatí i chudí, ti první skládají své obří nákupní igelitky do luxusních Mercedesů, jiní se stavějí do fronty na stanici horského francouzského

autobusu, který je jedinou veřejnou spojnici s okolním světem. Nakukujeme zvědavě do obchodů a zjišťujeme, že místní ceny jsou skutečně bombou!

Neodoláváme a v obří několikapatrové samoobsluze (dnešním Supermarketu - tehdy v roce **1992** jsme něco takového ještě skutečně neviděli, největší český obchodní dům byla Kotva !) kupujeme každý několik lahví

pravého Napoleona, láhev v přepočtu za pouhých 16,- Kčs !!

I jiné dobrůtky putovali do našich zavazadel a oběd na lavičce v místním parku byl tedy pořízen výlučně z místních nákupních zdrojů.

Dětem se zde tuze líbilo, laskomin

bylo dost, neboť tu byly velice levné a tak rodiče po té dlouhé době půstu nějakou tu korunu (tedy francouzský frank) pustili.

Po všeobecné poradě bylo rozhodnuto, že zde, v tomto státu-městě, přenocujeme, a proto se Láďa vydal na obhlídku s úkolem, najít vhodné místo k uložení naší početné výpravy na tuto jednu noc.

Za nedlouhou chvíli se vrátil a spokojen nám sděloval, že našel úplně ideální místo. Jen jsme museli vyčkat do setmění, neboť naše dnešní ložnice byla umístěna přímo v centrální části města, nedaleko hlavní třídy, za stavební ohradou, která kryla rozestavěný hotel.

Věnovali jsme se tedy i nadále dalším andorským památkám a zajímavostem, kterých je tu až na podiv docela dost, abychom se krátce po rozsvícení pouličního osvětlení vydali k budoucímu hotelu, jako jeho zcela jistě první zahraniční hosté, i když tedy momentálně neplaticí !

Ohrada byla lehce překonána, poklusem přes volný terén budoucí zahrady a otvorem pro hlavní dveře rychle dovnitř hrubé stavby.

V přízemí tady leží na zemi v cementovém prachu mnoho velikých igelitů a pytlů, asi v nich byly původně zavařeny cihly pro tuto stavbu.

Z těchto obalů jsme si vytvořili krásné lože, sice trochu zaprášené, ale byli jsme na jednu noc uprostřed Andorského knížectví, přímo v jeho hlavním městě ! Rozkládáme spacáky, děti dostávají ještě oříškovou švýcarskou čokoládu a my dospělí s chutí otevíráme první značkovou láhev a radostně tyto nezapomenutelné okamžiky zapíjíme.

Děti brzy únavou usínají, naše dospělá část však ještě nějakou dobu pozoruje z igelitového ležení cvrkot ve městě a zapíjí to až neskutečně pravým francouzským koňakem.

Ještě před rozbřeskem slunce všichni vstáváme, rychle ze stavby, je všední den a místní dělníci mohou každým okamžikem dorazit do práce.

Snídaně je tedy za šera opět na lavičce v parku, pak už jen přes celé to hlavní město až na stanoviště autobusu

abychom prvním ranním spojem v 7:30 opustili Andoru, prazvláštní to stát.

závěrečno

Francouzský autobus nás dopravil nazpět do městečka La Tour De Carol.

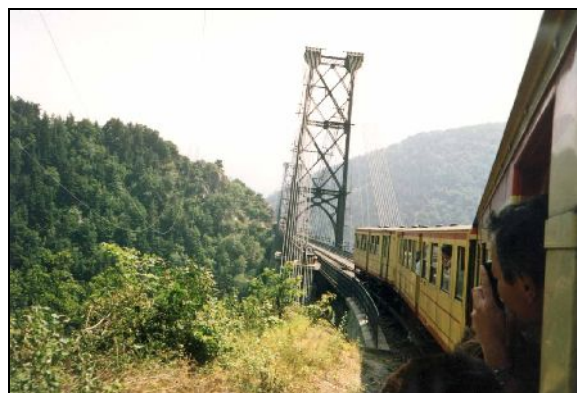
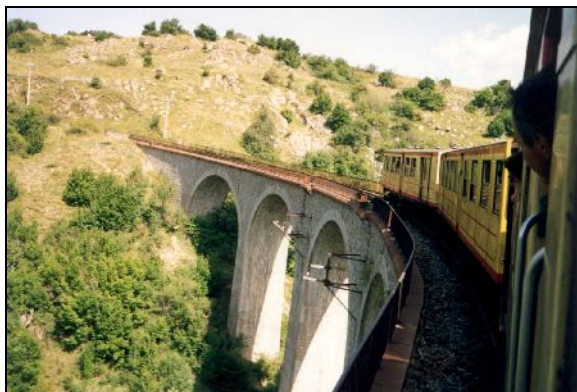
Tady jsme se jen tak porozhlédli a hurá do prodejny jízdenek na vlak směr francouzské pobřeží středozevního moře.

Tímto vlakem jsme sem již přijeli od hraničního města Bourg Madam, tedy malou částí této tratě.

Při placení zlevněné poloviční jízdenky (průkaz FIP) na vzdálenost asi 100km jsme byli však trochu šokováni, stála celých 100,- franků, tedy 500,- korun, ano s poloviční slevou!

Výletní vláček Pyrenejemi není tedy zrovna nejlevnější.

V otevřených vagoncích bylo již narváno nedočkavci, museli jsme tedy do klasického, ale alespoň přímo u okna. Krátce po jedenácté se vláček poznenáhlu rozjel a úchvatné přírodní scenérie se míhaly jedna za druhou. Hluboká horská údolí jsme překonávali po zajímavých viaduktech, nořili se do temných tunelů a vyhlíželi z okrajů prudkých srázů, zkrátka cesta tímto vlakem stála za to.

Do cíle, přímořského letoviska Perpignan, jsme přijeli před půl třetí. První cesta vedla pochopi-

telně k moři, zde jsme si vlny ale neochutnali, veškeré dostupné pláže jsou pouze placené.

Následovala krátká procházka tímto letoviskem, neboť již v 16:50 odjíždíme večerním expremem podél moře, tedy francouzskou riviérou, do cíle dnešní poutě, do slavného města filmu, do Cannes.

Cesta příjemně ubíhala a my jsme si poznenáhlu uvědomili, že nemůžeme dorazit až do Cannes, neboť tam, v tom luxusním městě filmu, bychom asi těžko v noci sháněli vhodné podširákové ubytování. Po poradě nad mapou a jízdním řádem docházíme k rozhodnutí a vystupujeme na malinkaté stanici Les Arx, poslední zastávkou před původním cílem. Městečko je to vskutku velmi malé, místní domorodci, posedávající na okraji parčíku u náměstí, nás ihned zaregistrovali, neboť turistů tu z večerního expresu jistě mnoho nevystupuje. Však také naše skupinka s dětmi a obřími bágly byla nepřehlédnutelná. Procházíme od nádraží pomalu ulicemi a hledáme, kudy za město, kde by mohl být vhodný plac k přenocování. Tma houstne a po několikerém pokusu se rozhodujeme, že volná stavební parcela na okraji tohoto městečka bude tím vhodným nocovištěm.

Vychází měsíc a my s úžasem sledujeme, že celý prostor okolo nás tlumeně stříbrně září. Nedovedeme si tuto záhadu vysvětlit, únava nás přemáhá a tak spokojeně usínáme. Ráno však hrůza, zjišťujeme, že ten podivný svit vyvolávaly stovky a stovky maličkatých slimáčků, kterých jsme si za večerního šera pochopitelně nevšimli. Nyní máme veškeré vybavení, bágly, spacáky, boty, no zkrátka vše, poježděné těmito zvířátky, všude jsou lepící stopy jejich nočního řádění. Voda zde pochopitelně v dosahu není, rychle vše ulepené balíme a očistu musíme nechat až do vlaku, abychom do Cannes přijeli alespoň trochu čistí.

Les Arx bylo po ránu ještě příliš ospalé, aby si nás někdo povšiml. V 7:52 již opět uháníme vlakem, alespoň nějak se snažíme vyčistit co se dá, máme na to však jen asi půl hodiny času, neboť v 8:36, v sobotu 15. srpna 1992, vystupujeme na hlavním nádraží v Cannes.

Hlavní město evropského filmu nás přivítalo blankytnou oblohou a k našemu milému překvapení též i volně přístupnou písčnou pláží hned vedle luxusní promenády.

Neváháme a jdeme si zaplavat, po těch několika dnech bez tekoucí vody tuto očistu všichni nutně potřebujeme.

Lenošení ve vlnách středozemního moře na francouzské riviéře se líbí hlavně dětem, já s Helou po příjemné koupeli vyrážíme do ulic tohoto slavného města. Naším cílem je jednak Filmový palác a také i v průvodci uváděné neméně slavné a velké rybí tržiště. Procházka byla úspěšná, tržiště jest nalezeno.

Stovky kádí a pultů s rybami všeho druhu a velikostí, to jsme do té doby ještě nikde neviděli. Měli jsme možnost tak poprvé vidět skutečného asi čtyřmetrového žraloka, obřího rejnoka elektrického, chobotnice veliké jako stůl a jiné a jiné mořské potvory.

Pochopitelně též i nesčetné množství takových „obyčejných“ ryb, velikých od 10cm až do půl metru. Byl to zajímavý pohled, ale také pro náš čich bohužel velmi nepříjemný zápach. Nevím, zda-li bych zde mohl něco konzumovat, jako leckterí kolem postávající.

Při toulání městem jsme také narazili na věc, u nás v té době (1992) zcela nevídanou. Otevřené dveře a prosklené výklady nás lákaly do samoobslužné prádelny s čistírnou, kde si zrovna dvě mladé Američanky vybalovaly z bágelů, né nepodobných velikostí těm našim, špinavé prádlo. Vybrali si vhodnou automatickou pračku, stálo jich tam v řadě asi tak třicet, naplnili ji, vhodili minci a usedli k baru. Při jistě lahodném drinku pak čekaly na výsledek. Nevím, kolik byl poplatek za praní či žehlení, ale ten nápad se mě velice líbil (dnes, píše se rok 2003, je to již i u nás velice běžné).

Vracíme se zajímavými uličkami na centrální městskou pláž a přitom se prohlížíme slavný Filmový palác i s jeho schodištěm, po kterém kráčeli ti nejslavnější filmoví herci. Já zde fotím něco na památku.

Malá odpolední plážová svačinka byla zapíjena pravým francouzským vínem, neboť jeho stolní

produkty jsou i pro nás tady cenově velmi příznivé.

Poslední koupel ve francouzských vodách a v moři vůbec, se přiblížila. Vše sbalit a na nádraží, vlak podél pobřeží přes Monacké knížectví do severní Itálie odjíždí v 16:00.

Odpočati a hlavně vykoupáni usedáme tedy do vlaku, ani už nevíme do kolikátého. Z oken sledujeme odpolední hemžení v projížděných městech i cvrkot na mnohých plázcích. Vlak uhání krajinou, tu a tam se vzdaluje od pobřeží, aby se po čase opět navrátil. Projíždíme Monackým knížectvím a posléze vstupujeme na Italskou půdu. Expres projíždí i neméně slavné filmové město Nice a zastavuje až na křižovatce železničních tratí, v již dobře známé stanici Ventimiglia. Následuje jen malé protažení a nástup do již přistaveného rakouského nočního vlaku směr Innsbruck.

Noc tedy strávíme celou v zatím volném kupé, kde se hned pohodlně usazujeme. Pasažérů je časem sice mnoho, ale my jsme měli tu výhodu výchozí stanice. Za noci projíždíme celou severní Itálií, obřím Milánem, historickou Veronou a v pohraničním městě Brennero, opět po šestnácti dnech, vstupujeme nad ránem na Rakouské území.

Je neděle, 16. srpna 1992, 6:12 hodin, když vjíždíme do krásného sportovního a historického města Innsbruck, známého především jakožto pořadatele zimních olympiád, světových soutěží v alpském lyžování, ale též i střechou z pozlacených tašek na arkýři starého měšťanského domu. Náš dlouhý výlet jihozápadní Evropou pomalu končí.

Ve vlacích, které nás po dlouhých šestnáct dnů vozily, jsme strávili bezpočet hodin a najeli více než 5.500 km!

Tady na starém Innsbruckém nádraží se loučíme s našimi kamarády, kteří už nyní směřují rovnou do vlasti, do Čech.

Já s Helou zatím nekončíme, vydáváme se ještě na malý výlet horskou tramvají do nedalekého střediska Fulpmes, kde si po dlouhé době rádi vychutnáváme čistý horský vzduch.

Je krásné, slunečné nedělní dopoledne, sledujeme tedy turisty, hrnoucí se k lanovkám.

Přidat se k nim, už však z ohledu na stav peněženky, nemáme v úmyslu.

Na lavičce s výhledem do tyrolského kraje skromně obědváme.

K večeru sedáme do vlaku, odváží nás do starobylého města Wels, kde v parku nad městem rozbíjíme naposledy ležení.

Pondělního odpoledne 17. srpna 1992 v německém Passau ukončujeme i Hela a já tuto velmi zajímavou cestu.

podzim 2003